

► 19 Agosto, 2023

Canals de lloança i joia

Le Poème Harmonique
 Auditori Espai Ter (Torroella de Montgrí), 17 d'agost

Hi ha moltes impressions que associem amb Venècia: el carnaval, les góndoles, els canals i Canaletto. Preciament, el pintor era contemporani d'Antonio Vivaldi, composicions del qual formen la banda sonora més autèntica de la ciutat mil·lenària, punt d'arribada de l'espectacle del consort francès Le Poème Harmonique, dijous passat, a Torroella.

Al llarg de 25 anys de carrera, l'ensemble de Rouen ha publicat una trentena de discos, l'últim dels quals al voltant de la figura d'Il Prete Rosso, àlies de Vivaldi, que també era sacerdot, i per això va signar molta música religiosa, com és el cas del motet *Nisi Dominus*, obra destacada del llarg durada i també del concert. L'actuació, però, començaria amb un altre *Nisi Dominus*, anònim del Renaixement: un curtíssim a cappella tardogregorià, amb els cantants amagats del públic, per crear un reeixit cop

La mezzosoprano Eva Začik i Le Poème Harmonique, dijous a Torroella ■ ROGER LLEIXÀ / FESTIVAL DE TORROELLA

d'efecte.

El recital també portava com a titular *Cançons populars i bel canto, una processió a Venècia* i va complir amb l'expectativa peripatètica: tot i la preclara temàtica religiosa, l'agrupació va introduir *Giesú dilletto sposo*, de l'espanyol Francisco Soto, amb una festiva desfilada al bell mig de la platea,

encapçalada pel director Vincent Dumestre, escampant alegria i sentit vitalista amb la seva guitarra barroca.

El conjunt va continuar aprofitant escènica-ment les possibilitats lumíniques i espacials del recinte, sorprenent els espectadors amb àgil celeritat: de cop, la soprano Caroline Arnaud i la mezzo Eva

Záčik dialogaven en el meravellós laude *O Vergin Santa*, cadascuna amb una violinista, en una cantonada de la sala. Més tard, els tenors Serge Goubioud i Martial Pauliat, amb el baríton Virgile Ancely, desgranarien tota la dolçor de *O Dolcezza*, a la rereguarda de l'escenari. Eren composicions del toscà Serafino Razzi, in-

tercalades per la *Simfonia fúnebre* de Locatelli, a mode de *concerto grosso*. Va servir com un astut *intermezzo*, malgrat el títol, amb l'orquestra ensenyant tota la seva disciplina i expressivitat.

La marxa processional arribaria per fi als ponts de Venècia, esdevenint molt més solemne amb les cantates sacres de Vi-

valdi, *Invicti Bellate* i *Nisi Dominus*, en les quals el compositor fa circular els cordòfons com a mares, melangioses i tardorenes, que serveixen de coixí a un cant auster, profund i tocant. Lloances commovedores com *Cum Dederit* i *Beatus Vir* es poden entreveure com una litúrgia devocional vers la pròpia essència de la música i la seva catarsi: una força que instil·la joia, depura i salva. Amb el seu retraïment contemplatiu i plàcid, la mezzosoprano vessava correctament les modulacions, tot i que no sempre arrodonia els *staccati*.

En resposta a l'explosiva ovació, els de Le Poème Harmonique van tancar el cercle baixant de nou al pati de butaques, i escapolint-se riolers cap a la sortida al so de *Venite o voi gentili*, també d'autor anònim. El Festival de Torroella arriba a les seves últimes passes d'enguany havent marcat l'estiu amb l'excel·lència i la versatilitat de les seves propostes, sobretot en l'àmbit de la música antiga, de la qual aquesta vetllada ha estat un exemple d'èxit.